

Sygn. akt I NKRS 148/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania M. K.-M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 14 lipca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. , ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1037,

z udziałem M. T. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 14 lipca 2021 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2021, poz. 269, dalej: u.KRS, ustawa o KRS), postanowiła w ust. 1 przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. T. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie

Okręgowym w K. oraz w ust. 2 nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. K.-M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym K. ogłoszone w obwieszczeniu w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 1037, zgłosili się M. K.-M. - sędzia Sądu Rejonowego w K. oraz M. T. P. - sędzia Sądu Rejonowego w K..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 13 lipca 2021 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił bezwzględną większością głosów (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”) rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. M. T. P.. W wyniku głosowania zespołu M. K.-M. otrzymała 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że obydwój kandydaci uzyskali pozytywne oceny kwalifikacji, mają zbliżone doświadczenie zawodowe. Uzyskali również taką samą liczbę głosów „za” na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w K.. M. K.-M. legitymuje się dłuższym stażem orzecznictwem, jednak ocena stabilności jej orzecznictwa przemówiła za rekomendowaniem M. T. P. jako posiadającego wyższe kwalifikacje do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego.

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.).

Rada podejmując niniejszą uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi

w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w tym: ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uzyskanym przez nich poparciem środowiska sędziowskiego.

Opiniując kandydaturę M. K.-M. na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym K., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1972 r. w K.. W 1996 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Ukończyła ponadto studia podyplomowe z zakresu prawa karnego skarbowego na tym Uniwersytecie, z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 1998 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną łączną bardzo dobrą. Z dniem 16 listopada 1998 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w M.. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w II Wydziale Karnym. Następnie od 25 września 2000 r. orzekała jako asesor sądowy w Sądzie Rejonowym w K., w IV Wydziale Grodzkim, do którego została przeniesiona na własną prośbę. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 26 września 2001 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K.. Orzekała nadal w IV Wydziale Grodzkim oraz od 1 listopada 2001 r. pełniła funkcję Kierownika Sekcji ds. Karnych. Następnie od 1 marca 2004 r. do 29 lutego 2008 r. pełniła funkcję Przewodniczącej IV Wydziału Grodzkiego. Od 1 marca 2008 r. do 31 marca 2013 r. orzekała w IX Wydziale Karnym, przy czym od 1 stycznia 2010 r. pełniła funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. Od 1 kwietnia 2013 r. do 31 lipca 2016 r. orzekała w II Wydziale Karnym, będąc jego Przewodniczącą, a z dniem 1 kwietnia 2013 r. została powołana do pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w K.. Z dniem 1 sierpnia 2016 r. objęła funkcję Prezesa tego Sądu. W latach 2018-2020 była wielokrotnie delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w ramach jednodniowych sesji. Z dniem 26 lutego 2020 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na okres jednego roku. Orzekała w IV Wydziale Karnym Odwoławczym. Z dniem 1 sierpnia 2020 r. powierzono jej funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w K. na drugą czteroletnią kadencję. Z dniem 12 marca 2021 r. została ponownie delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na okres jednego roku. Orzeka w IV Wydziale Karnym Odwoławczym. Odbyła szereg szkoleń zawodowych.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Kolegium Sądu Okręgowego w K. na posiedzeniu 29 marca 2021 r. zaopiniowało M. K.-M. - oddając 11 głosów „za”, przy 5 głosach „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”, a M. T. P. - oddając 11 głosów „za”, przy 8 głosach „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 14 lipca 2021 r. na kandydaturę M. K.-M. oddano 7 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów. Na kandydaturę M. T. P. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

W konkluzji uzasadnienia uchwały KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP M. T. P. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania obowiązków sędziego na szczeblu sądu rejonowego, jak i sądu okręgowego w ramach delegacji, wnioski płynące z pozytywnej oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych, w tym wysoka ocena stabilności jego orzecznictwa, a także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., jak również stałe podnoszenie swojej wiedzy prawniczej i umiejętności zawodowych przez udział w różnych formach doskonalenia zawodowego, w tym w studiach podyplomowych i szkoleniach.

M. K.-M. odwołaniem z 13 sierpnia 2021 r. od uchwały nr [...] z dnia 14 lipca 2021 r. wniosła o jej uchylenie celem ponownego rozpatrzenia sprawy.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła obrazę art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem a w konsekwencji podjęcie uchwały sprzecznej z podstawowymi zasadami prawnymi na skutek zaniechania zastosowania jednolitych i obiektywnych kryteriów oceny oraz art. 42 ust. 2 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia nie dość wnikliwego oraz wyczerpującego, naruszającego prawa kandydata ubiegającego się o urząd sędziego.

Pismem z 27 października 2021 r. Rada wniosła o odrzucenie odwołania a w wypadku przyjęcia odwołania do rozpoznania, o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14;

z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania oceny kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

Zgodnie z zaskarżonym art. 42 ust. 2 ustawy o KRS uzasadnienie uchwały sporządza się w terminie miesiąca od jej podjęcia. Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] doręczono Skarżącej wraz z uzasadnieniem 30 lipca 2021 r., co za tym idzie dochowano ustawowego terminu, o którym mowa w wyżej wymienionym przepisie. Przedstawione przez Skarżącą uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 42 ust. 2 ustawy o KRS odpowiadałoby naruszeniu art. 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowiącego, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednak tego przepisu Odwołująca się nie zaskarżyła.

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydatur na urząd sędziego powinno jasno wynikać, że wybór został dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych i pozamerytorycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., NO 5/20, LEX nr 3026469). Dlatego też w uzasadnieniu uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego powinno zostać zawarte wskazanie, czy kandydat te ustawowe kryteria spełnia oraz które z nich zadecydowały o decyzji Rady. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19, podkreślił, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Ustawowe kryteria objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego wymienia przede wszystkim art. 63 p.u.s.p. Kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie

poszukiwać należy jednak nie tylko w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimalne standardy dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Znaczenie ma również katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15; 7 lutego 2019 r., I NO 44/18). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się ocenę kwalifikacji kandydatów, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Uzasadnienie uchwały pozwala dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Należy podkreślić, że żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Odnosząc się do zarzutów dokonania oceny kandydatury Skarżącej „bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem”, należy przypomnieć, że obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub z wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani też dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

W rozpoznawanej sprawie, w charakterystyce obydwu kandydatów (w tym Skarżącej), obszernie opisano ich doświadczenie zawodowe, uwzględniając zarówno doświadczenie orzecznicze, jak i pozostałe doświadczenie, a także zawarto informacje o podnoszeniu kwalifikacji. Pisemne motywy uchwały nie mogą być przy tym powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19) zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób.

KRS wskazała w uzasadnieniu uchwały, że dokonała wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy. Rada uwzględniła, że M. K.-M. pracę w wymiarze sprawiedliwości rozpoczęła z dniem 16 listopada 1998 r., kiedy została mianowana asesorem sądowym. Następnie, postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 września 2001 r. została powołana do pełnienia urzędu sędziego sądu rejonowego i od tamtego czasu orzeka w sądownictwie powszechnym. Ponadto zdobyła doświadczenie orzecznicze w ramach delegacji do sądu okręgowego, początkowo jednorazowych, a od lutego 2020 r. w ramach stałej delegacji do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K..

Legitymuje się zatem wieloletnim doświadczeniem orzecznictwem, zdobytym w pionie karnym sądownictwa powszechnego. Ponadto KRS wskazała, że obydwój kandydaci posiadają także doświadczenie w sprawowaniu funkcji kierowniczych w wymiarze sprawiedliwości. Mając na uwadze powyższe Rada uznała, że obydwój kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie w pracy orzecznictwej w sądownictwie powszechnym i w tym zakresie ich kandydatury są do siebie zbliżone.

W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że kandydatka biorąca udział w konkursie spełnia wymagania ustawowe przewidziane w art. 63 p.u.s.p. Podejmując uchwałę KRS, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uzyskanym przez nich poparciem środowiska sędziowskiego.

Jak już wyżej wskazano, Rada wyjaśniła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP M. T. P. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania obowiązków sędziego na szczeblu sądu rejonowego, jak i sądu okręgowego w ramach delegacji, wnioski płynące z pozytywnej oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych, w tym wysoka ocena stabilności jego orzecznictwa, a także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., jak również stałe podnoszenie swojej wiedzy prawniczej i umiejętności zawodowych przez udział w różnych formach doskonalenia zawodowego, w tym w studiach podyplomowych i szkoleniach.

Wobec powyższego nie jest uzasadniony zarzut Skarżącej, że Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy oraz że pominęła lub nie zbadała udostępnionej dokumentacji.

Argumentacja Skarżącej przedstawiona dla uzasadnienia postawionych zarzutów, sprowadza się do wykazania, że uzyskane przez nią doświadczenie zawodowe, stabilność orzecznictwa oraz liczebność orzeczeń Odwołującej się powinny być zdecydowanie wyżej ocenione w przedmiotowym konkursie, a w konsekwencji to Skarżąca powinna być wskazana przez KRS z wnioskiem o powołanie.

Przede wszystkim, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem, determinowanej przez kryterium legalności, kompetencji kontrolnej Sądu Najwyższego względem uchwał

Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Jednocześnie, kryterium zgodności z prawem obejmuje również poszanowanie podstawowych zasad prawnych i zakaz stosowania niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20).

Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeśli skarżący nie wykazał naruszenia prawa, lub okoliczności które potwierdzałyby zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Zakres kognicji Sądu Najwyższego nie pozwala mu na zastępowanie swoją oceną, oceny dokonanej przez KRS, o ile tej ostatniej nie można zarzucić naruszenia prawa.

Odnosząc się zaś do podniesionej przez Skarżącą okoliczności, że Krajowa Rada Sądownictwa w żaden sposób nie odniosła się do kwestii będących przedmiotem obrad kolegium Sądu Okręgowego w K. z 29 marca 2021 r., podnieść trzeba, że przy dokonywaniu oceny kandydatur zespół członków KRS bierze pod uwagę opinię danego kolegium, nie zaś treść obrad (art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS). W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że obydwój kandydaci uzyskali taką samą liczbę głosów „za” na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśniła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP M.T. P. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, w tym poparcie Kolegium

Sądu Okręgowego w K.. Jednak trzeba zaznaczyć, że opinia środowiska zawodowego nie musi mieć znaczenia decydującego.

Wobec powyższego nie można zarzucić Radzie, że przyjęte przez nią kryteria nie mieszczą się w granicach wynikających z art. 35 u.KRS oraz, że uwzględniając je Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy.

Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

a.s.